

...РІВНЕ. Рудик, йому – лише 19. Перший раз група медиків вивезла його з передової з контузією. Далі – госпіталь. Через два дні – прохання: "Дайте таблеток від голови і від серця". "Що, Рудик втік?" – запитала одразу. Він був знову на передовій. Подзвонила його батькові в Рівне, щоб забрав сина. А він сказав батькові, що поїде з ним додому через тиждень. Так і вийшло. Другий раз вивозила його з передової, коли куля снайпера знесла четверту частину голови. Зустрілася з Рудиком вже у госпіталі. "Ти розумієш, що це твоя друга мама", - говорить мати хлопця. А він запевняє мене, що ось-ось, як тільки йому поставлять пластину, він повернеться на передову. Юнак не знає, що пластину ставитимуть аж через півроку і що його передова вже позаду. Рудика повезуть на лікування у Хорватію.

...Так вийшло, що на свій перший виїзд на передову в групі я була одна із медиків. По рації надійшов виклик: "Позиція "Дніпро1". Поїхали. Перед очима – 20 чоловік, стоять, втупивши очі, ніби всі контужені. "Де?" – запитую. Пробігаю коридорами: калюжа крові, права сторона прострелена, кровоточить, на лівій – плеча немає і фалангів пальців. Швидко накладаю жгут, щоб зупинити кровотечу, розриваю одяг на грудях. А в нього – два кульових. Цей поранений, спираючись на мене, виходить до машини, сидить, не лягає, говорить, не задихається – так проїхали 50 км. По рації попереджаєм, які потрібні лікарі і що готувати до операції. Привозим, передаємо пораненого. А через дві години дзвінок: "Він помер, у нього перебитий хребет". Як? Він ішов, він сидів у машині!

На рубежах війни за Україну – чоловік, дружина і син. Зарічненська сім'я Кириковичів відома і там, на передовій, і в тилах мирного життя. Всі троє – добровольці, воюють без посвідчення і платні на передовому рубежі задля того, щоб своїм життєвим досвідом, або й собою, вберегти і захистити від загибелі юні, молоді життя тих, кому 18, 20, 22, 26, відстояти незалежність нашої держави - Україна.

ЩОДЕННИК З ПЕРЕДОВОЇ

Ім потрібно якнайшвидше надати допомогу і вивезти. Від "гу-гу" – звуку, який подає падаючий

позиціями "Небо" і "Міст" переїхав танк через машину.

такі слова. У Ярика поміняли вже третю машину.

...Війна йде. Колони з важким озброєнням відводять. Залишається стрілецька зброя. Пішли диверсійні групи, активізуються снайпери. Вони розповзатимуться по інших територіях. Якщо раніше за 1,5 кілометра сепаратисти не підходили до наших позицій, то зараз, без бінокля видно, як за 500-800 метрів окопуються.

...Виїзна бригада медиків – це 4 чоловіки. Стріляти мають вміти всі. Водити автомобіль – троє із чотирьох. Надавати меддопомогу пораненому – як мінімум двоє. Молоді хлопці надзвичайно швидко переорієнтовуються, вчаться і вміють робити все необхідне. Зазвичай, водій – він же парамедик. Тактична медицина не така, як цивільна. Професура, хірурги, заслужені лікарі заново вчаться і перелаштовуються на інший рівень роботи. Інколи у них це виходить повільніше, ніж у молодих бійців, які хапають все на ходу. Хлопці 18, 19, 20 років роблять чудеса в медицині. На збір бригади – 2 хвилини. За цей час маєш одягнути каску, бронезилет. Схопити медкомплект, вскочити в машину і на виїзд. Головне, що вимагається там, на передовій, - не панікувати за будь-яких обставин, адекватно оцінювати обстановку і діяти.

...Волонтери допомагають всім. З Ізраїлю, Америки постачають медпрепарати і медобладнання прямо в "ДУК". Вміст звичайної аптечки нашого медика тягне на 4 тисячі гривень. Не вистачає води. В більшості, користуємось воло-

Хай що завгодно, але не хребет.

...Своїх ми не кидаєм. Принцип, який був в Афганістані. Виїзна група медиків забирає пораненого з передової, надаючи йому першу допомогу. Привозять до пункту, де пораненого стабілізують. Далі його направляють у госпіталь, потім – в Дніпропетровськ. Звідти – додому або назад, на передову. Так прослідковується шлях бійця, з ним мають постійний контакт. Над цим спеціально працює людина, щоб не загубити пораненого і своїх не кидати.

...Маю і другий день народження. По рації надійшов виклик на позицію "Штаб ОУН". Бригада доїжджає: серед дороги машина. Один осколок застряв у бійця в лицевій частині: приклала холод. Другий пройшов через ногу. Зупинила кровотечу. Обпершись на мене, ідем до машини. Саме на півдорозі чуємо команду: "Гради, в укриття". Нам діватись нікуди і ми – падаєм в машину. Після обстрілу піднімаю голову, а перед машиною, на сантиметрів 80 із землі, стирчить снаряд від града, ще не розірвався. Дивимось і не віримо, що не розірвався. Можливо тому, що позивний пораненого – "Пастир". Ми чимдуж кинулися від машини і від снаряда.

...Приїхали на позицію «Метеовежа», що біля аеропорту. Сховатись ніде, поле і зрідка, ніби рятівні, кущики. Але, якщо вони сподобались тобі, як укриття, знай, туди не можна: там буде розтяжка.

...Триває обстріл: 11 поранених.

снаряд, і до його падіння та розриву – 6 секунд. Саме в ці секунди потрібно вкластися, щоб перебігти з одного боксу, де є поранені, до другого боксу, де на меддопомогу теж очікують поранені, потім до третього, до четвертого боксу. Не чекаєш в укритті, доки закінчиться обстріл, бо кожна згаяна секунда може коштувати пораненому життя. Нестача медиків – це трагедія.

...Повсюду є коректувальники вогню сепаратистів. Це відчувається одразу. Перебуваємо в підвалі напівзруйнованого готелю, тихо. Тільки вийшов хтось з укриття покурити – накрило вогнем. Або – стояли дві машини. Терміновий виклик – і за лічені хвилини вони виїхали. Ледве від'їхали, на тому місці, де вони стояли, вже воронка від снаряду.

...Піски. Первомайськ. Авдіївка. Республіка "Міст". По рації викликають медиків на позицію. Іде машина, вікна відкриті, з вікон – автомати. Раніше водій не виходив з машини: забрали пораненого – і вперед. Встигли не стати мішенню – добре. Практично, 2-3 дні – і колес цілих немає, пошматовані від обстрілів. 2-3 тижні – і машина теж більше не витримує. Або продірявлена від обстрілів, або обгорівша. Коли їдеш від позиції до позиції, машина може стати мішенню і для сепаратистів, і від своїх танк може прицілитися. По нашій стріляю.

...Позиція "Равлик". Виїхали медики. Сутеніє, 7 година вечора. І знову виклик по рації: "Равлик, у нас аварія". Везли 200-го, між

...Сиділи в укритті 8 чоловік. Зверху – невелика дірка. Снаряд влетів саме в неї. Двоє – на смерть.

...Артемівськ. По рації повідомляють: "Хірург погрожує пістолетом пораненим, каже, що я вас всіх розстріляю, скоро наші прийдуть".

...Найважчий період, коли привозили з аеропорту. Чорні мішки для двохсотих розстеляють і на них розкладають тіла, або те, що від них залишилось. Їх розкладають, а ти бігаєш і дивишся: той кричить, але ще почекає, той без голови, тому вже потрібно допомогти, там буквально спаяні обгорівші тіла двох танкістів, як сіамські близнюки. Тоді забуваєш про себе і про все. Не знаю, звідки сили беруться. Дві доби не знімала каску й бронешилет, не їла, бо не було часу і не було відчуття голоду, вивозили по 3-4 поранених. Якби мені хто сказав, ніколи не повірила б, що я так зможу. З передових позицій вивезла 79 поранених. Це ті, які фіксувалися. 27 пройшли через госпіталь на колесах. У Юри був період, що 4 доби – без сну. А Ярослав – 2 тижні пробув біля Станиці Луганської, а потім місяць, без ротації, їздив на виклики на позиції в Піски. Це – і фізично і психологічно – на межі реального й нереального. Але один вчинок може відновити стан людини. Пригадую Рената, якого Ярик вивіз з поля бою. Потім його стабілізували, далі – відправили в госпіталь у Дніпропетровськ. І ось приходять есемеска: "Спасибо, что вы есть. Я дома. Моя девушка беременна 4 месяца. Ренат". Що ще більше потрібно, ніж

гими серветками, а воду бережемо для бульйонів. Бувають і свята, коли волонтери привозять різноманітні продукти. А потім знову переходим на мівіну.

...Медична служба "ДУК" - госпітальєри налічує 84 чоловіки. Ніхто наперед не знає, якою буде перша реакція на розриви снарядів, обстріли, поранених, вбитих. Але достеменно відомо, що передова, умови життя на передньому краї війни просто витісняють людей нещирих, корисливих, лицемірів, чи з якимось іншими недобрими намірами. Там такі не можуть вибути. Всі, хто там є, як одна сім'я. У кожного відчуття, що в нього за спиною захист, що побратим ніколи його у біді не залишить. Пліч-о-пліч одні воюють, другі їм забезпечують тил. Поряд може бути мільйонер зі статком в 10 млн.доларів, в якого бізнес у Арабських Еміратах. А він – з Луганщини і готовий віддати все, щоб на його батьківщині було мирне життя. Інший мільйонер – власник станції техобслуговування, забирає з передової машини, ремонтує їх і постачає назад, на передній край. 72-річний гінеколог із Вінниці поруч з молодими медиками, які без освіти, і вчиться в них, як працювати й виживати в умовах бойових дій. Різні люди, але одне військове братство.

Лариса Кирикович

Р. С. Вдячні зарічненським волонтерам, які надали кошти на придбання 2-х радіостанцій для підрозділу госпітальєрів. А також подяка - колективу РЕМу за фінансову допомогу на закупівлю палива та прихожанам церкви с.Кухче.